

gængeriloven skulde være gældende for dem. Hvor den rette Grænse bliver, det maa Politiet i hvert enkelt Tilfælde søge at udfinde“.

— Ved 1. Behandling i *Folketinget* udtalte Justitsministeren, efter at der fra forskellige Talere var rejst Indvendinger mod Enkeltheder i Lovforslaget, at han vel skulde være villig til at forhandle med et eventuelt Udvalg om Ændringer i Lovforslaget, saaledes som det var vedtaget i Landstinget, men at han ikke ville tilbageholde som sin Opfattelse, at „saadanne Ændringer ere ganske unødvendige . . . Jeg anser nemlig Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, for at være et udmærket Lovforslag“. I Overensstemmelse hermed indstillede Udvalgets Flertal (K. Bjerre, Jens Busk, Laust Jensen, Nielsen-Kirkelund, J. Nielsen, R. Nielsen (Præstø A. 4 V.), Patursson, A. O. Rasmussen, Stub og Svendsen) Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, med en ganske kort Henviisning til, at Forslaget i alle Hovedpunkterne falder sammen med det af Folketinget i 1900—01 vedtagne private Lovforslag, hvori saaledes fandtes „Bestemmelserne om Løsgængerilovens Anvendelse*) og om Lægernes Stilling“, og baade Ordføreren og Justitsministeren fraraadede at vedtage noget af de Ændringsforslag, der vare stillede af de andre Medlemmer af Udvalget. Fire af disse Medlemmer (Borgbjerg, Krabbe, Rørdam og Schmidt) udtalte i Betænkningen, at de finde, at Forslaget betyder et Tilbageskridt og ikke vil opnaa sin Hensigt: Bekæmpelse af de veneriske Sygdomme. „Naar man“ — hedder det videre — „som ved Forslaget søger at sætte Straf**) for erhvervsmæssig Utugt ved at lade Udøverne tiltale efter Løsgængeriloven, saa har Mindretallet ingen som helst Tro paa denne Foranstaltnings Historien har tilstrækkelig vist, at endog strenge Straffe mod prostituerede Kvinder ere uvirksomme mod Prostitutionen. Mindretallet finder derhos den foreslaaede Straf for dem, der udøve erhvervsmæssig Utugt, uretfærdig, da man, hvis man overhovedet i dette Forhold vil anvende Straf, maa anse den, der køber et Menneskes Nedværdigelse, for lige saa strafskyldig som den, der sælger sin Krop. Loven bliver tilmed ikke alene en Undtagelseslov overfor Kvinderne, men ogsaa en

*) Efter det private Lovforslag fra 1900—01 skulde Løsgængeristraf kunne anvendes overfor den Kvinde, „hvem der af Politiovrigheden er givet Tilhold efter § 2 i Lov 3. Marts 1860“, og som „senere er straffet“ for offentlig uanstændig Optræden o. l.

**) Justitsministeren bemærkede herom, at det, som Lovforslaget sætter Straf for, er ikke Utugtserhvervet som saadant, men for „noget ganske andet“, nemlig „for Undladelse af trods Advarsel og Tilhold at søge andet Erhverv“. (F. Sp. 5985).